

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.III.38.005/2014/5.szám

A Kúria a Némethy Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a jogtanácsos által képviselt alperes nevealperes ellen erdészeti hatósági ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. június 24. napján kelt 3.K.28.569/2013/11. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.K.28.569/2013/11. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - további 40.000,- (negyvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A ...hrsz.-ú ingatlan 5121/19313 arányban a felperes tulajdonát képezi. Az ingatlan „b” alrészletén található a 20D, 20E és 20I jelű erdőrészlet. A elsőfokú hatóság a 2007. október 31. napján kelt ... számú határozatában ezen összefüggő erdőterületet önálló erdőgazdálkodási egységnek minősítette, egyúttal kötelezte az erdőterület tulajdonosait társult erdőgazdálkodás folytatására azzal, hogy a tulajdonosok kötelesek a határozat közlésétől számított 90 napon belül az erdőfelügyeleti nyilvántartásba történő bejegyzés végett az erdőgazdálkodót bejelenteni. Az elsőfokú hatóság a 20D jelű 16,30 hektár nagyságú erdőrészlet erdőfelújítási határidejét 2009. május 31-re (I. kivitel) a befejezés határidejét 2013. május 31-re módosította azzal, hogy a sikeresség (70%-os záródás) biztosításának határideje az első kivitelt követő második év május 31-e. Ezen erdőrészlet tarvágása

korábban 1993-ban történt.

A Főügyészség 2012. június 26-án megállapította, hogy a határozat törvénysértő, ezért felhívta az alperest, hogy felügyeleti jogkörében eljárva az elsőfokú hatóság határozatát semmisítse meg és kötelezze az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására. Rámutatott, hogy az elsőfokú határozat a határozathozatal időpontjában már elhunyt személyekkel szemben tartalmazott kötelezést, akik a Ket. rendelkezései alapján már nem minősülhettek volna ügyfélnek.

Az alperes az ügyészi felhívásban foglaltakat elfogadva a 2012. augusztus 30. napján kelt . számú határozatával az elsőfokú határozatot megsemmisítette. A határozat indokolása szerint az alperes az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra tekintettel mellőzte, az elsőfokú határozat meghozatalát követően hatályba lépett az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: Evt3.) 17.§ (6) bekezdése ugyanis erdészeti hatósági határozat nélkül is rendelkezik a társult erdőgazdálkodás kötelezettségéről. Utalt továbbá az Evt3. végrehajtásáról szóló 153/2009. (XI.13.) Fvm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 64.§ (1) bekezdésére és rámutatott, hogy mivel a megsemmisített határozatban megállapított határidők megegyeznek a Vhr. fenti rendelkezéseiben előírt határidőkkel, az új eljárás lefolytatása nélkül is a megsemmisített határozat szerinti erdőfelújítási határidők maradnak érvényben az erdőrészlet vonatkozásában.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát, hatályon kívül helyezését, és a közigazgatási szerv új eljárásra kötelezését kérte. Érvelése szerint az alperes jogszabálysértően járt el, amikor a 2007-es határozat megsemmisítésével egyidejűleg nem rendelkezett az elsőfokú hatóság új eljárásra utasításáról. Az ügyfeleket terhelő teljesítési határidőket ugyanis határozatban kell megállapítani a Ket. alapján, a határidő határozatban történő megjelölése akkor sem maradhat el, ha a határidőt jogszabály állapítja meg. Megítélése szerint az erdőfelújítással kapcsolatos határidők nem voltak megállapíthatóak a Vhr. 64.§ (1) bekezdése alapján, hiszen azt csak az erdőről és az erdő védelméről szóló 1996. évi LIV. törvény (a továbbiakban: Evt2.) 41.§ (4) bekezdése alapján keletkezett erdőfelújítási kötelezettségekkel kapcsolatban tartalmaz átmeneti szabályt. A perbeli erdőrészlet véghasználatával ezzel szemben 1993-ban történt, ezért az erdőfelújítási kötelezettség is az ekkor hatályos az erdőkről és a vadgazdálkodásról szóló 1961. évi VII. törvény (a továbbiakban: Evt1.) alapján keletkezett.

A felperes a 2014. június 16. napján kelt keresetkiegészítésében arra hivatkozott, hogy kijelölt erdőgazdálkodó hiányában a hatóság akkor járt volna el a jogszabályoknak megfelelően, ha a felperes részére megismerhetővé teszi a kötelezettség lényegét képező

üzemtervet (erdőtervet), ezen kötelezettségét azonban a hatóság elmulasztotta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak értékelte és elutasította azt. Ítéletének indokolásában az Evt1. és a 73/1981. (XII.29.) MT rendelet végrehajtásáról szóló 27/1981. (XII.29.) MÉM rendelet 2. számú melléklet A/I/1. pontjára, valamint az Evt1. 43.§ (1) bekezdés b) pontjában foglaltakra hivatkozott. Utalt az Evt1.-et 1997. január 1-jei hatállyal hatályon kívül helyező Evt2. 41.§ (4) bekezdésében rögzítettekre. Kifejtette, hogy a határidőkről az Evt2. végrehajtásának szabályairól szóló 29/1997. (IV.30.) Fvm. rendelet 56.§-a rendelkezik. Az Evt1. hatálya alatt keletkezett erdőfelújítási kötelezettségekkel kapcsolatos átmeneti szabályt sem az Evt2. sem a végrehajtási rendelete nem tartalmaz. Az Evt2.-vel teljes mértékben megegyezően rendelkezik az erdőfelújítási kötelezettségről a 2009. július 10. napján hatályba lépett és jelenleg is hatályos Evt3. 51.§ (7) bekezdése. A Vhr. 64.§ (1) bekezdése értelmében, továbbá e rendelet hatályba lépése előtt az Evt2. 41.§ (4) bekezdése alapján keletkezett erdőfelújítási kötelezettség esetén e rendelet 28.§ (1) bekezdésében foglalt szabályt úgy kell alkalmazni, hogy a kötelezettség keletkezési évének a 2009. év minősül, kivéve ha e rendelet hatályba lépése előtt az erdészeti hatóság ettől eltérő határidőt állapított meg.

Az elsőfokú bíróság szerint e jogszabályi rendelkezések alapján megállapítható volt, hogy a tulajdonosoknak az 1993-as véghasználatot követően erdőfelújítási kötelezettsége keletkezett, amely nem csak az ekkor hatályos Evt1. alapján, hanem az ezt követően hatályba lépett Evt2. és Evt3. alapján is fennállt. Az Evt3. hatályba lépésével szintén megmaradt az erdőfelújítási kötelezettség, amelynek határideje tekintetében a Vhr. 64.§ (1) bekezdése egyértelmű határidőt tartalmazott. A jogalkotó szándéka egyértelműen az volt, hogy átmeneti szabályokkal teljes körűen rendezze az Evt1. előtt keletkezett erdőfelújítási kötelezettségek sorsát, és e vonatkozásban egyértelmű határidőt szabjon. A felperes és tulajdonostársai erdőfelújítási kötelezettsége tehát nem volt kizárható ebből a körből arra hivatkozással, hogy erdőfelújítási kötelezettségük még az Evt1. alapján keletkezett. A tulajdonosoknak ugyanis átmeneti rendelkezés hiányában az Evt2. hatályba lépésével is felújítási kötelezettsége volt, amely tekintetében a Vhr. 64.§ (1) bekezdése alkalmazandó volt.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság azt a felperesi álláspontot, miszerint egyértelmű és végrehajtható kötelezettségről csak akkor lehetne beszélni, ha az közigazgatási határozatban is testet öltene. E körben utalt a bíróság az Evt3. 107.§ (1) bekezdés 1. pontjára, és azt rögzítette, hogy az erdőfelújításra vonatkozó határidő sérelme attól függetlenül megállapítható, hogy a határidőt maga a jogszabály, vagy pedig az erdészeti hatóság határozata

tartalmazza. Erre tekintettel az alperes az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésével egyidejűleg helyesen nem rendelkezett az elsőfokú hatóság új eljárásra utasításáról, figyelemmel arra, hogy azok a megfontolások, amelyek az elsőfokú határozat meghozatalához vezettek, az Evt3. hatályban lépésével okafogottá váltak.

Leszögezte azt is az elsőfokú bíróság, hogy az eljárásnak nem volt tárgya az erdőtervtől való eltérés. Erre külön eljárásban az Evt3. 40.§ (2) és (3) bekezdése alapján van lehetőség. Annak vizsgálatát a bíróság a Pp. 335/A.§ (1) bekezdésére figyelemmel mellőzte, mivel erre a felperes eredeti keresetlevelében nem tért ki, a hatóság határozatának és eljárásának ilyen irányú vizsgálatát az első tárgyaláson sem kérte, így az tilalmazott keresetváltoztatásnak minősült.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes a 2007-ben hozott határozatot semmisítette meg 2012-ben ügyészi felhívásra. Ez azt jelenti, hogy a 2007. évben hatályos anyagi jogi rendelkezések alapján kellett a bíróságnak értékelni az alperes eljárásának jogszerűségét, és a Pp. 339/A.§-a alapján kellett volna megítélnie, hogy az alperesi határozat jogszabálysértő-e vagy sem. A 2007. évet követően bekövetkezett jogszabályváltozások - az Evt3. és végrehajtási rendelete - az alperes magatartásának értékelése szempontjából nem relevánsak. A felperesi okfejtés szerint az Evt2. és Evt3. nem volt alkalmazható a kereset elbírálása során, ezek alkalmazásával az elsőfokú bíróság a Pp. 339/A.§-ában foglalt szabályt megsértette. Hangsúlyozta, hogy az erdőfelújítási kötelezettség keletkezésekor még hatályban nem lévő jogszabályok alapján a bíróság nem vonhatott le visszamenőlegesen következtetést.

Kifogásolta, hogy a bíróság ítélete logikai ellentmondást tartalmaz, és így a Pp. 206.§ (1) bekezdésére tekintettel jogszabálysértő, mivel az Evt1. alapján keletkezett felújítási kötelezettség mellett az Evt2. alapján egy újabb erdőfelújítási kötelezettség keletkezését állapította meg anélkül, hogy a két erdőfelújítási kötelezettség egymáshoz való viszonyáról rendelkezett volna. A kötelezettség keletkezésének időpontja határozza meg azt, hogy kit és milyen körben terhel erdőfelújítási kötelezettség, amely 1993. évben keletkezett. A jogszabályon alapuló határidő elfogadása a már korábban keletkezett erdőfelújítási kötelezettség vonatkozásában a visszamenőleges jogalkalmazást jelent, ebből következően nem mellőzhető az elsőfokú hatóság újabb eljárása és határozat hozatala. Ennek hiánya azt eredményezte, hogy az érintett ügyfelek határozat hiányában nem tudták gyakorolni jogorvoslati jogukat.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdésének

megfelelően tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - helytálló jogi következtetést vont le, azzal a Kúria is egyetértett.

Kiemeli a Kúria, hogy a Pp. 270.§ (2) bekezdése és 272.§ (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275.§ (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben. A felperes felülvizsgálati kérelmében alapvetően azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az Evt2. és Evt3. rendelkezéseit alkalmazta, és ezzel a Pp. 339/A.-ában foglaltakat sértette meg.

A Pp. 339/A.§-a értelmében a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül.

A perben rendelkezésre állt iratokból megállapíthatóan a felperes keresete az alperes 2012. augusztus 30. napján kelt 04.4/504-6/2012. számú határozatának felülvizsgálatára irányult. A határozat meghozatalakor - azaz 2012. augusztus 30-án - már az Evt3. volt hatályban. Pusztán ezen tényből következően semmiféle jogi akadálya nem volt annak, hogy az elsőfokú bíróság az ügy áttekintése során az Evt1-en kívül az Evt2. és Evt3. rendelkezéseit is alkalmazza. Ezen okból a Pp. 339/A.§ sérelme nem volt megállapítható. A felperes érveléssel szemben akkor követett volna el jogszabálysértést a bíróság, ha nem a felülvizsgált határozat meghozatalának időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések, hanem az 50 évvel korábbi Evt1. szabályozása alapján jár el.

Nem vitásan az erdőtulajdonosoknak az 1993-as véghasználatot követően erdőfelújítási kötelezettsége keletkezett. Ezen kötelezettség az ekkor hatályos Evt1. alapján, majd az ezt követően 1997. január 1-jén hatályban lépett Evt2. alapján, majd a 2009. július 10-től hatályos Evt3. alapján is fennállt. Helyesen vezette le az elsőfokú bíróság a mindenkor hatályos Evt. és átmeneti rendelkezéseit követve azt, hogy ezen erdőfelújítási kötelezettség folyamatosan fennáll, és nem szűnt meg. A Kúria minden tekintetben osztotta az elsőfokú bíróság e tekintetben kifejtett jogi érvelését, a jogszabályváltozásokból levezetett jogi következtetését.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy a jelen perben felülvizsgált közigazgatási határozat meghozatalakor az Evt3. volt hatályban, a törvény és a Vhr. a kötelezettségek keletkezési idejét meghatározta, e tekintetben külön hatósági határozat hozatalára nem volt szükség. Az Evt3. 107.§ (1) bekezdés e) pontja a szankció megállapítása szempontjából kifejezetten egy sorban említi az erdőfelújítására és a felújítás befejezésére az e törvény végrehajtására kiadott jogszabályban, vagy az erdészeti hatóság határozatában megállapított határidőt. Helyesen jutott tehát azon következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy az erdőfelújításra vonatkozó határidő sérelme attól függetlenül megállapítható, hogy a határidőt maga a jogszabály vagy pedig az erdészeti hatóság határozata tartalmazza. Ezen okból tényszerűen felesleges volt az alperesnek az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasítania, az erdőfelújítási kötelezettség határidejének meghatározása tekintetében, hiszen erről a határozat meghozatalakor hatályos jogszabály pontosan és konkrétan rendelkezett.

Minderre tekintettel a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben, ezért a Kúria azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelmén az illetékeljegyzési jog ellenére 30.000,- forint illetéket lerótt, a további 40.000,- forint (a felülvizsgálati eljárás illetéke 70.000,- forint) megfizetésére a Kúria a felperest kötelezte a Pp. 270.§ (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdésének megfelelően, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése értelmében.

Budapest, 2015. január 28.

Dr. Sperka Kálmán s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Sugár Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő